

Długie ramiona Chrystusa

Miejsce miało być święte. „Święte Miejsce,
uroczysko nad Rospudą w Puszczy Augustowskiej,
dawne miejsce kultu pogańskiego.” - głosi informacja
na odwrocie mapy. Ta nazwa podniecała. Kusiło położenie,
z jednej strony łuk rzeki, z drugiej jezioro Jałowo,
daleko od ludzkich osad. I porzuciliśmy myśl
o zamku kamedułów na półwyspie wigierskim.

Z Gołdapi do Olecka spalinowa ciuchcia
ciągnęła trzy wagony równo dwie godziny.
Jak w dzieciennym marzeniu
siedziałem na stopniach z nogami
wyciągniętymi w noc, z rozdętymi nozdrzami
i rozpaloną głową.
Nazajutrz rano do Raczek. Westernowe miasteczko.
Stąd dziesięć kilometrów piechotą, z plecakami.

Zamknięta na głucho kapliczka, kilka aut, dwie staruszki,
drzewa w krąg obwieszane wotami ufności.
„Tu kiedyś się pokazała Maryja, dawno temu”,
wyjaśniają babcie. „A co jest tam za mostem?”
„Tu wszędzie święte miejsce.” „Panie tak sobie siedzą?”
„Przychodzimy, pomodlimy się, a za parę dni znowuż.”

„Do środka wejść nie wolno?” „Ludzie są różne, panie.
Brudzili, pili wódkę, niecili w środku ogień”.
Krzyże przedłużające wątle ramiona Jezusa.
Gdzie się da, powtykane monety i stużłotówki.
Jeden krzyż nadpalony, zaśniedziała tabliczka:
„Krzyż dębowy, stary, wzniesiony prawdopodobnie
przez dawnych tutejszych mieszkańców, Jadźwingów
z drużyny Skometa,
którzy w r. 1283, w liczbie 1600 dusz
przyjęli chrzest i wyemigrowali do Samlandji w obawie
przed prześladowaniem niechrzczonych Jadźwingów.
Był przez reakcję pogańską
usunięty, palony i wrzucony do rzeki,
postawiony na nowo około 2 lata później
po przyjęciu chrztu przez Skometa i resztę jego drużyny.
Ks. prob. z Janówki Kochański, na podstawie historii
i podań miejscowej ludności”.

Na moście Matka z córką, które wziąłem za siostry.
Zdziwione, że przeszliśmy dziesięć kilometrów.
I jeszcze że nie wędkuję. „Co, ryb pan nie lubi?” „Lubię.”
Rzadko rozmawiam tak lekko, płynnie i sympatycznie.
„Jesteśmy tu przypadkiem. Czy pan wie coś o tym miejscu?”
„To miejsce kultowe Jaćwingów.

Lecz kult się, jak widać, zmienił”.

Wieczorem jeszcze słowna utarczka z turystami:

„Proszę nie hałasować i nie siusiać do rzeki, z której ja wodę piję.”

Odjadą późną nocą. Miejsce stanie się święte.

Z ziemi., która jedna

pogan z chrześcijanami, moc wejdzie w moje ciało.

Lidka rano zaznaczy głosem zmiękczonym snami:

„A nie pisz o tym, jak się...” „Zrobię jak zechcę” - ucinam.

Święty jest ogień na wietrze i popiół w moich włosach.

Święta czapla przepływa ponad naszą polaną.

Świętym głosem przemawia niezwykła w tym miejscu rzeka,

brzeg jasny i brzeg ciemny, z tej strony łąka, las z tamtej

i dno zielonymi włosami dokładnie myje nam stopy.

Święte są nasze ciała zmagające się z prądem.

Jest jeden Bóg w wielości. W trawie, w drewnianym moście,
w stercie śmieci pod krzyżem, w kamieniach na dnie rzeki.

Ponad posążki, inskrypcje, ofiary i nabożeństwa

wznosi się nieruchomy Wielki Właściciel Wieczności,

wbrew któremu staramy się uwiecznić dane nam chwile,

daremni w wysiłkach jak tamte napisy ujrzone z nienacka,

litery mozolnie skrobane w dębowym krzyżu Skometa:

„Tu srałem. Heniek z Jastrzębia.” „Bylim tu - Jan i Elżbieta”

Jacek Podsiadło

92.08.26

Wiersz pochodzi z tomu „Języki ognia”

wyd. w roku 1994